

Wilma Hollander

Griekse Zomers

DUBBELROMAN

- * Zomerdroom
- * Een Zomernacht

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Foto voorzijde: © Lars Christnsen | Dreamstime.com

Foto achterzijde: © Vladyslav Danilin | Dreamstime.com

Foto auteur: © Frits Hollander

Griekse Zomers

Dubbelroman

ISBN 9789462042308

Deze dubbelroman bevat:

* Zomerdroom

* Een Zomernacht (eerder verschenen als Bouzouki Boogie)

© 2018 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2018 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor Emily, Sofie en Marleen

*She's sun and rain, she's fire and ice
A little crazy but it's nice
And when she gets mad, you best leave her alone
'Cause she'll rage just like a river
Then she'll beg you to forgive her
She's every woman that I've ever known*

© 1995 Garth Brooks

Zomerdroom: pagina 5
Een Zomernacht: pagina 211

Wilma Hollander

Zomerdroom

Uitgeverij Cupido

She's every woman

*She's so New York and then L.A.
And every town along the way
She's every place that I've never been
She's making love on rainy nights
She's a stroll through Christmas lights
And she's everything I want to do again*

© 1995 Garth Brooks

PROLOOG

“Nooit!” Minachtend spuwde de oude man op de lemen vloer van zijn huisje. “Van mij hoor je niets. Ik ken jouw soort! Je verrijkt je over de ruggen van anderen heen, dat heb je altijd al gedaan. Maar je mooie praatjes zijn aan mij verspild, ik vertel je niets.”

“Is dat nu wel verstandig?” De bezoeker aan de andere kant van de tafel schudde bedroefd zijn hoofd. Hij haalde een vervaarlijk uitzierend mes uit zijn zak en begon er nonchalant zijn nagels mee schoon te maken. “Ik wil alleen waar ik recht op heb. Meer niet. Is dat te veel gevraagd?” “Jij hebt nergens recht op.” De oude man schoof zijn stoel met een ruk achteruit en stond op. “Het lijkt me beter dat je nu weggaat. Ik wil jou niet in mijn huis en zeker niet aan mijn tafel.”

Tergend langzaam kwam de ander overeind. “Ik ga pas weg als ik dat wil. Kijk naar jezelf, man. Je bent oud en versleten. De mensen hier moeten je niet. Er is niemand die ook maar met zijn ogen zal knippen als jouw lijk morgen in het ravijn wordt gevonden.”

De oude man stootte een schamper lachje uit. “Je hebt niets aan me als ik dood ben. Ik ben niet gek. Ik weet dat jij degene bent die ervoor heeft gezorgd dat die laatste transactie niet is doorgegaan. Hoe ben je erachter gekomen? Hebben je vriendjes in Athene je getipt? Dat moet haast wel. Mannen als jij hebben overal vriendjes zitten, dat had ik kunnen weten. En sindsdien heb je me in de gaten gehouden. Dacht je echt dat ik dat niet zou merken?”

Weer lachte hij, een honend, laatdunkend geluid dat diep uit zijn keel kwam. “Maar je hebt pech. Ik heb mijn maatregelen genomen. Je krijgt niets van me, helemaal niets.” “Ik denk dat je me onderschat.” De bezoeker deed een stap naar voren en zwaaide dreigend met het mes. “Ik krijg altijd wat ik wil. Zeg op, waar is het?”

“O, moet ik nu bang van je worden?” spotte de oude man. “Het verbaast me dat je zelf naar me toe bent gekomen. Ik had niet gedacht dat je daar het lef voor zou hebben. Waarom heb je niet een van je handlangers gestuurd? Daar ben je zeker te gierig voor, hè? Je wilt het liever voor jezelf houden.” Weer spuwde hij op de vloer. “Maak dat je wegkomt!”

De ogen van zijn bezoeker werden smalle spleetjes van boosheid. “Je begrijpt nog steeds niet met wie je te maken hebt. Jij bent een amateur, een kleine jongen die mee wil doen met de grote kerels. Je kent alleen de spelregels niet. Dat komt ervan als je je eigen land ontvlucht en je verschuilt achter de rokken van een buitenlandse *poutána*. Je bent een lafaard!”

“Noem je mij een lafaard?” Dreigend richtte de oude man zich op. “Neem dat terug, nu. Ik zal je laten zien wie hier een lafaard is.”

“Vertel me waar je het hebt verstopt.”

“Nooit!”

Het mes flitste door de lucht en een schreeuw van pijn doorkliefde de kamer. Verbijsterd staarde de oude man naar het bloed dat uit de steekwond op zijn arm stroomde. “Jij... Jij...”

“Zeg me waar het is.” De ander deed nog een stap naar

hem toe, het bebloede mes dreigend opgeheven.

Secondelang staarden ze elkaar zwijgend aan, toen rechte de oude man zijn schouders, spuwde zijn tegenstander minachtend in het gezicht en keerde hem nadrukkelijk de rug toe.

Driftig stootte de ander toe. Eenmaal, tweemaal... Het bloed spatte op zijn kleren, maar hij sloeg er geen acht op. "Hier zul je voor boeten," hijgde hij door het dolle heen. "Niemand kan mij ongestraft bespuwen!"

De oude man wankelde onder de onverwachte aanval, maar hij viel niet. Met een woest gebrul draaide hij zich om, zijn vuisten gebald om uit te halen. Nog een keer flitste het mes en met een verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht staarde hij naar het heft dat ter hoogte van zijn hart uit zijn lichaam stak. "W-Wat..." Bloedend zakte hij in elkaar en terwijl hij zijn aanvaller verbaasd bleef aankijken, doofde in zijn donkere ogen langzaam het licht.

Ongelovig staarde de bezoeker naar het nu levenloze lichaam aan zijn voeten. Dit kon niet, dit gebeurde niet. De oude man mocht niet doodgaan. Niet voordat hij had verteld...

Ineens spitste hij zijn oren. In de verte klonk hondengeblaf, maar dat was niet wat hem verontrustte. Voetstappen! Voetstappen die over het erf langzaam in de richting van het huis kwamen. Als een dier in de val schoten zijn ogen van de deur naar het dode lichaam en weer terug. De deur zat niet op slot. Als er nu iemand binnenkwam, was hij er gloeiend bij. Snel trok hij het mes uit het slappe lichaam en sloop naar de deur.

"*Ela, file mou?*" Een zware mannenstem schalde over het

erf. “Mijn vriend, ben je thuis?”

De man in de kamer drukte zich tegen de muur naast de deur, biddend dat de snel invallende schemering de onverwachte bezoeker ervan zou weerhouden om iets in de kamer te zien als hij door het venster raam zou gluren.

“File mou?”

Het hondengeblaf werd luider. De voetstappen aarzelden. Met ingehouden adem staarde de moordenaar naar de deurknop. Zijn hand met het mes ging omhoog, klaar voor de aanval. Nu!

Maar de deur bleef dicht. De voetstappen verwijderden zich.

De moordenaar slaakte een zucht van opluchting. Hij was veilig. Voorlopig in ieder geval.

Ongeduldig wachtte hij tot het hondengeblaf in de verte was verstomd. Hij moest hier weg en snel ook. Degene die aan de deur had gestaan, zou het straks nog een keer kunnen proberen. Er was geen tijd meer om nu nog het huis te doorzoeken. Dat moest wachten, tot later, als het lichaam was gevonden en er geen gevaar meer bestond dat iemand hém ermee in verband zou brengen. Boos op zichzelf omdat het allemaal zo uit de hand was gelopen, sloop hij naar buiten. In het donker stommelde hij over het erf, struikelend over losliggende stenen, alert op onverwachte geluiden.

Een uil, verscholen in de oude plataan, volgde met zijn grote ogen wantrouwig de donkere schaduw die snel in de donkere bergen verdween. Zijn waarschuwingskreet klonk kras-send over het erf, maar voor de oude man op de lemen vloer van het huis kwam de waarschuwing te laat. Veel te laat.

De oude man was dood.

HOOFDSTUK 1

Het was nooit mijn bedoeling om Leo voorgoed te verlaten.

Toen ik op die mooie zonnige ochtend in juni de deur uitstapte, zou dat maar voor een paar dagen zijn. Ik ging logeren bij Sofie, mijn beste vriendin, die me had uitgenodigd om haar veertigste verjaardag mee te vieren.

Sofie woonde in Antwerpen, al meer dan vijf jaar, en hoewel we elkaar niet zo heel vaak zagen, was zij degene die mij het beste kende. Onze vriendschap dateerde uit de tijd dat we allebei op een reisbureau werkten. We ontmoetten elkaar tijdens een studiereis naar Lissabon. Het reisje duurde slechts vier dagen, maar het was genoeg om de basis te leggen voor een vriendschap die al twintig jaar bestond.

We hadden weinig gemeen en misschien was dat wel juist de reden dat we het zo goed met elkaar konden vinden. Sofie hield van opvallen. Ze droeg graag kleurrijke, extravagante kleding en had lang, koperrood haar dat in woeste krullen om haar hoofd danste. Haar grote, donkerbruine ogen had ze geërfd van haar Griekse vader, die in de jaren zestig naar Nederland kwam en halsoverkop verliefd werd op een struise boerendochter. Het resultaat van die verliefdheid was Sofie en een ongelukkig huwelijk. In die volgorde.

Het huwelijk hield tien jaar stand. Sofie deed er altijd een beetje laconiek over, maar ik wist dat de scheiding van haar ouders haar veel verdriet heeft gedaan. Ze had me

ooit verteld dat haar vader halverwege de jaren tachtig naar zijn geboorteland was teruggekeerd, waardoor het weinige contact dat ze nog met hem had helemaal werd verbroken. Ik wist ook dat ze een jaar of tien geleden een halfslachtige poging had gedaan om zijn adres te achterhalen, maar toen dat op niets uitliep, besloot ze om het hoofdstuk ‘vader’ voorgoed af te sluiten. Dat was tenminste wat ze zei, als we het er wel eens over hadden.

Toen ik op die bewuste dag in juni bij haar appartement in Antwerpen arriveerde en daar een totaal ontredderde Sofie aantrof, bracht ik dat dan ook niet meteen in verband met de vader die al zo lang uit haar leven was verdwenen. Om eerlijk te zijn, dacht ik dat ze van streek was omdat ze net de zoveelste ongelukkige liefdesaffaire achter de rug had. Sofie was zelden gelukkig in de liefde. Dat kwam uiteraard omdat ze steeds weer op de verkeerde mannen viel. Niet dat ze dat zelf in de gaten had of het van mij wilde aannemen, maar als buitenstaander zie je dat soort dingen nu eenmaal vaak wat scherper.

Haar betraande gezicht en het zenuwachtige handenwringen hadden ditmaal echter niets met een ex-vriendje te maken, maar alles met het telegram dat ze me in de handen duwde nog voor ik mijn jasje had uitgetrokken. “Dit is vanmorgen gekomen,” zei ze met een vreemd verwrongen stem. “Hij is dood. Ik moet erheen.”

Uiteraard begreep ik niet over wie ze het had. Pas nadat ik haar verwarde verhaal een paar keer had aangehoord en het telegram drie keer had gelezen, drong het tot me door. Sofies vader was een paar weken geleden plotse-ling gestorven. Het telegram, dat afkomstig was van een

Griekse advocaat, gaf geen verdere informatie, alleen het dringende verzoek om zo snel mogelijk contact met hem op te nemen.

Sofie had onmiddellijk het vermelde telefoonnummer gedraaid, maar het in nogal moeizaam Engels verlopen gesprek had haar niet veel wijzer gemaakt. Het enige wat ze eruit had kunnen opmaken, was dat haar vaders familie de advocaat opdracht had gegeven haar op te sporen en haar te verzoeken naar Griekenland te komen.

Verbijsterd keek ik haar aan. “Maar, Sofie, je kent die mensen niet. Je hebt al bijna dertig jaar geen echt contact gehad met je vader. Waarom zou je aan hun verzoek gevolg geven?”

Sofies ogen vlamden. “Hij is dood, Marleen. Natuurlijk ga ik erheen. Hij was toch mijn vader?” Haar stem begon te bibberen. “Het maakt niet uit dat hij er niet voor me was als ik hem nodig had. Het maakt niet uit dat we geen contact meer hadden. Ik weet toch wel dat hij op zijn manier van me hield. En ik ben altijd van hém blijven houden. Ik miste hem zo, Marleen. Die eerste jaren na de scheiding... Iedere dag als ik uit school kwam, hoopte ik dat hij weer terug was gekomen. Dat hij naar me zou lachen op die hele speciale manier van hem en me weer *koukláki mou* zou noemen. ‘Mijn popje’, dat was zijn koosnaampje voor mij.” Ze beet op haar lip om niet opnieuw in tranen uit te barsten en voegde er vastbesloten aan toe: “Ik ben zijn dochter en ik ben het aan hem verplicht om naar Griekenland te gaan.”

* * *

Als Sofie eenmaal een besluit had genomen, was het heel moeilijk om haar daarvan af te brengen. Het enige wat ik kon doen, was proberen haar zo goed mogelijk te helpen. Dus kropen we achter de computer om onze tickets te regelen en pakte ik daarna de telefoon om Leo, de man met wie ik al vijftien jaar mijn leven deel, te zeggen dat ik met Sofie meeding naar Griekenland.

In plaats van de verontwaardigde reactie die ik eigenlijk verwachtte, humde Leo wat. Hij schraapte zijn keel en vroeg voorzichtig: “Wanneer denk je terug te komen?”

“Ik weet het niet,” antwoordde ik naar waarheid. “Misschien zijn we over een paar dagen al terug. Maar de komende weken heb ik toch geen urgente dingen op de agenda staan, dus het maakt niet zo heel veel uit hoelang het duurt.”

“Je hébt natuurlijk vakantie,” merkte Leo nogal overbodig op. Hij wist heel goed dat ik pas half augustus weer moest beginnen. Mijn baan bij het reisbureau had ik jaren geleden al vaarwel gezegd. Tegenwoordig stond ik vijf dagen in de week voor de klas om aankomende reisbureau-medewerkers les te geven in communicatievaardigheden.

“Ja,” beaamde ik. “De eerstkomende acht weken heb ik de tijd aan mezelf.” Mijn stem klonk een beetje bits, maar dat kwam omdat ik er nog steeds van baalde dat onze gezamenlijke vakantie in het water was gevallen. Zoals ieder jaar was het de bedoeling geweest dat we een maand met de auto door Europa zouden trekken. Deze keer hadden we Toscane op het oog, maar een paar weken geleden was Leo thuisgekomen met de mededeling dat zijn baas

een beroerte had gehad. Het bleek nogal ernstig te zijn en het was dan ook vrij snel duidelijk dat onze vakantie niet door kon gaan, omdat Leo hem de eerstkomende tijd moest vervangen. Natuurlijk vond ik het heel erg voor Leo's baas, maar dat nam niet weg dat ik er danig de pee in had. Wat moest ik met al die vrije dagen zonder man met wie ik ze kon delen?

Ik had natuurlijk alleen naar Toscane kunnen gaan, maar zo heldhaftig was ik nu ook weer niet. Bovendien vond ik dat niet aardig tegenover Leo. Hij kon er ook niets aan doen dat zijn baas ziek was geworden. Ik had me er dus al min of meer bij neergelegd dat ik deze vakantie in Nederland zou doorbrengen, maar nu had ik een goed excuus om een deel van mijn vrije weken toch nog ergens anders door te brengen. In Griekenland. Met Sofie. Aan de andere kant van de lijn hoorde ik een diepe zucht.

"Ik neem aan dat je niet meer van je besluit af te brengen bent?" vroeg Leo nog voor alle zekerheid.

"Sofie heeft me nodig," zei ik ferm. "En jij hebt het toch veel te druk op de zaak om je eenzaam te voelen zonder mij. Het zou zomaar kunnen dat we volgende week al weer terug zijn. We denken dat het een erfeniskwestie is. Waarom zou die familie anders willen dat ze naar Griekenland komt? Het zal ongetwijfeld gaan om het tekenen van officiële papieren."

"Je hebt waarschijnlijk gelijk." Weer zuchtte Leo. "Het is alleen dat..."

Zijn stem klonk een beetje vreemd en even kreeg ik het gevoel alsof iemand een koude hand in mijn nek legde. Aarzelend zei ik: "Leo? Als je niet wilt dat ik ga, moet je

het gewoon zeggen, hoor.”

“Vergeet het maar. Je hebt gelijk, Sofie heeft je op dit moment meer nodig dan ik. Ik red me wel.”

Zijn stem klonk nu weer normaal. Ik had het me vast verbeeld. “Was dat Leo?” vroeg Sofie, die net de kamer binnenkwam toen ik de verbinding verbrak.

Ik knikte. “Hij wenst je sterkte en zegt dat hij zich wel zal redden zonder mij.”

Ze keek me onderzoekend aan. “Weet je zeker dat je met me mee wilt? Ik begrijp het best als je liever naar huis teruggaat.”

“Natuurlijk niet.” Ik schudde het nare gevoel dat Leo’s woorden me hadden gegeven van me af en stond op. “Heb je alles gepakt wat je mee wilt nemen?”

“Ja.” Sofie beet op haar lip. “Zelfs het trouwboekje van mijn ouders. Ik zag het ineens achter in de la tussen wat oude brieven van mijn moeder liggen. Je weet maar nooit. Als het een erfeniskwestie is...” Haar stem stierf weg en ik wist dat ze aan haar moeder dacht die tien jaar geleden was overleden. Het was in die periode dat ze tevergeefs had geprobeerd om haar vader te bereiken. En nu was die vader ook dood.

Ik legde een arm om haar schouder en trok haar even tegen me aan. “We zullen er gauw genoeg achterkomen. Niet huilen, Sofie. Nog even en ik jank met je mee. En je weet hoe verschrikkelijk ik eruitzie als ik heb gehuild.”

Sofie lachte door haar tranen heen. “Maar al te goed. Ik vrees dat we dan niet eens het land uitkomen. Ze zullen denken dat je op een vals paspoort reist.” Ze haalde een

paar keer diep adem en maakte zich uit mijn omhelzing los. “Kom, genoeg van dat sentimentele gedoe. De taxi komt er zo aan. Als jij nog even de koffiekopjes opruimt, sluit ik de boel af.”

En zo begon onze reis naar Griekenland.

HOOFDSTUK 2

We hadden kans gezien twee vluchtplaatsen op de avondvlucht naar Athene te boeken en arriveerden even na middernacht op de Griekse luchthaven. Een vrijwel tandeloze, maar breed grijnzende taxichauffeur bracht ons in recordtijd naar ons via internet geboekte hotel in het centrum. De knappe receptionist overhandigde ons glimlachend de sleutel van de kamer. “Als de dames misschien eerst nog iets willen drinken, de hotelbar is nog open,” liet hij ons weten, om er vervolgens in één adem aan toe te voegen: “Mijn dienst loopt over een uurtje af.”

We bedankten hem vriendelijk voor de informatie, maar we zouden er geen gebruik van maken. De dames waren moe van de reis en wilden graag zo snel mogelijk naar de kamer.

Hij schudde nog even meewarig zijn hoofd, alsof hij wilde zeggen: “Je weet niet wat je mist...” maar legde ons toen toch keurig uit hoe we bij de kamer moesten komen. In de lift op weg naar de derde verdieping keken we elkaar geamuseerd aan. “Of hij had zijn bril niet op, of hij valt op oudere vrouwen,” merkte Sofie grijnzend op. “Dat wás toch een versierpoging? Of begreep ik het verkeerd?” Ik moest er ook wel om lachen. “Nee, volgens mij heb je helemaal gelijk.”

“Het was maar goed dat er na ons net nieuwe gasten arriveerden, anders had hij beslist aangeboden om onze bagage naar boven te brengen,” zei Sofie. Ze duwde met haar schouder de liftdeur open en sjoerde haar koffer over

de hoge drempel de smalle gang in. “Niet dat ik daar nee tegen had gezegd, want dit kreng is echt zwaar. Ik heb natuurlijk weer veel te veel meegenomen.”

Onze kamer lag aan het eind van de gang en viel niet tegen. Hij was ruim, had twee gescheiden bedden, een grote spiegel met een kaptafel eronder, een flinke badkamer voorzien van een ligbad en een balkon dat uitzicht bood op de Akropolis. Tenminste, we namen aan dat de fel verlichte ruïne die we in de verte zagen liggen inderdaad de beroemde Akropolis was. We waren geen van beiden eerder in de Griekse hoofdstad geweest.

“Tjonge, jonge, zitten we ineens in Athene,” verzuchtte Sofie toen we even later met de op de luchthaven gekochte fles wijn op het balkon bijkwamen van de reis. “Dat had je vanmorgen ook niet kunnen denken toen je in de trein naar Antwerpen stapte, Marleen.”

Ik zweeg en keek gefascineerd naar de drukte in de straat onder ons. Hoewel het al diep in de nacht was, leek het wel spitsuur daar beneden. Auto’s reden af en aan, brommers scheurden overal dwars doorheen en op de stoep bij de snackbar tegenover het hotel stonden groepjes mensen luidkeels met elkaar te praten. Een kakofonie van geluid dreef omhoog naar ons balkon.

“Weet je wat ik me de hele tijd al afvraag?” Sofie draaide het glas in haar hand een paar keer rond en nam een flinke slok.

“Nou?” vroeg ik nieuwsgierig toen ze bleef zwijgen.

“Wat die advocaat bedoelde met ‘de familie’.” Ze zette het lege glas op het wiebelende balkontafeltje en ging verder: “Bedoelde hij de familie van mijn vader? Zijn zussen, of

misschien nichten en neven? Of is mijn vader hertrouwd en heb ik nog een aantal halfbroertjes en zussen waar ik niets van afweet?” Ze staarde afwezig in de verte. “Hij had het zelden over zijn familie. Er kwamen ook nooit brieven of zo. Als kind is me dat niet zo opgevallen, dat kwam pas later, toen ik probeerde om weer met hem in contact te komen. Het leek wel of hij niets met zijn verleden te maken wilde hebben.”

“Maar hij is wel teruggegaan naar zijn geboorteland,” merkte ik peinzend op.

“Ja, na de scheiding heeft hij een jaar of zeven in Utrecht gewoond. Ik heb hem daar nog een keer opgezocht. Hij werkte in een Grieks restaurant, maar toen dat failliet ging, besloot hij terug te gaan naar Griekenland.” Ze grimaste even. “Hij nam niet eens de moeite om fatsoenlijk afscheid van me te nemen. Een telefoontje op de dag dat hij wegging, dat was alles. Niet dat we daarvóór zo veel contact hadden, hoor. Ik denk dat ik hem na de scheiding hooguit een keer of vier, vijf heb gezien of gesproken.”

“Lag dat aan hem of aan je moeder?” vroeg ik voorzichtig.

“Aan allebei, denk ik,” zei Sofie. Ze fronste haar wenkbrauwen. “Ik was pas tien toen hij ons verliet, maar ik weet wel dat er van liefde tussen die twee al jaren weinig over was. Mijn moeder zat altijd op hem te hakketakken. Dat hij niets lustte, dat zijn Nederlands nergens op leek, dat hij nooit een hand uitstak op de boerderij. En hij op zijn beurt was altijd aan het foeteren over haar familie. Dat haar vader hen had gedwongen te trouwen, dat de dorpelingen hem na al die jaren nog steeds met de

nek aankeken, dat haar broer hem niet eens de simpelste karweitjes op de boerderij toevertrouwde. Kortom, echt gezellig was het bij ons thuis niet.”

Ik luisterde stilletjes toe. Sofie was altijd erg terughoudend geweest over haar vroegste jeugdjaren. Het was geen onderwerp waar we vaak over hadden gesproken. Dat hoefde niet. Ook zonder de details te weten, had ik wel aangevoeld dat het voor Sofie niet echt een gelukkige tijd was geweest.

“Weet je,” ging Sofie verder, “als kind voelde ik me altijd schuldig omdat ze allebei zo duidelijk ongelukkig waren. Ik dacht dat het aan mij lag.” Weer grimaste ze. “Waar-schijnlijk was dat ook zo. Als mijn moeder niet van mij in verwachting was geraakt, zouden ze nooit met elkaar zijn getrouwd. Dat weet ik wel zeker. Ze heeft me ooit verteld dat ze al heel snel tot de ontdekking kwam dat haar huwelijk een vergissing was geweest. Daarom wilde ze ook geen tweede kind. Maar mijn vader was tegen geboortebeperking, dus slikte ze stiekem de pil. Ze had weinig zin om met een hele ris kinderen achter te blijven als het huwelijk op de klippen zou lopen. Het was gewoon een kwestie van tijd voor de bom zou barsten.”

“Tien jaar is best een lange tijd als je niet van elkaar houdt,” zei ik peinzend. Ik vond vijftien jaar met Leo al erg lang. En wij hielden van elkaar. We waren misschien niet meer zo hartstochtelijk als in het begin, maar toch... Sofie schonk de glazen nog eens vol. “Het was voor iedereen alleen maar een grote opluchting toen mijn vader ervandoor ging. Ook voor mij. Ik miste hem natuurlijk wel, maar het maakte in ieder geval een einde aan de

vele ruzies thuis. En toen mijn moeder een paar jaar later hertrouwde met iemand uit het dorp was het al snel alsof mijn vader nooit had bestaan.”

“Maar jij bleef toch zijn dochter.” Ik keek naar haar bruine ogen, haar geprononceerde neus en woeste krullen. “Volgens mij lijkt je meer op hem dan op je moeder.”

Ze lachte. Een treurig en ook een beetje cynisch lachje.

“Ja, daar konden ze weinig aan veranderen. Mijn Griekse genen zijn duidelijk aanwezig, ook al hebben ze er alles aan gedaan om ze te negeren.”

“Ben je nooit nieuwsgierig geweest naar je Griekse familie?” informeerde ik.

Ze knikte. “Natuurlijk wel, maar ik leerde al snel dat het beter was om het daar niet over te hebben. Mijn vader klapte altijd dicht als ik ernaar vroeg en later, toen hij weg was, werd er helemaal niet meer over hem of de Griekse familie gesproken. Het enige wat ik weet, is dat hij in de oorlog is geboren, dat hij twee oudere zussen had en dat hij tot aan zijn vertrek naar Nederland in de buurt van Volos heeft gewoond. Dat is een stad aan de oostkust, ergens halverwege tussen hier en Thessaloniki.”

Een klein rekensommetje leerde me dat Sofies vader tegen de zeventig moest zijn geweest toen hij was gestorven. De familieleden over wie de advocaat het had gehad, zouden dus best die twee oudere zussen kunnen zijn. Aan de andere kant was hij rond zijn vijfenveertigste weer naar Griekenland teruggekeerd, wat nog jong genoeg was om een gezin te stichten. In ieder geval voor een man. Voor een vrouw werd het op die leeftijd toch wat moeilijker, afgezien van het feit of ze dat überhaupt nog zou willen.

Persoonlijk moest ik er niet aan denken om na je veertigste een baby te moeten krijgen, maar aangezien Leo en ik er bewust voor hadden gekozen om kinderloos te blijven, was dat waarschijnlijk niet zo vreemd.

“... misschien wel naar Volos teruggegaan,” hoorde ik Sofie zeggen.

“Sorry, wat zei je?” Ik was er niet helemaal meer bij. Moeizaam probeerde ik me te concentreren, maar de wijn, versterkt door de vermoeidheid van een hele lange dag, sloeg ineens hard toe. Ik kon mijn ogen nauwelijks openhouden.

Sofie merkte het ook. “We gaan naar bed,” kondigde ze ferm aan. “Het is al bijna halfvier en we hebben morgen een drukke dag voor de boeg. Ik wil zo snel mogelijk naar die advocaat om uit te vissen wat er nu allemaal aan de hand is. Schiet op, duik jij maar eerst de badkamer in, dan drink ik ondertussen het laatste beetje wijn op. Zonde om weg te gooien.”

Gehoorzaam stommelde ik half slapend naar de badkamer. Tegen de tijd dat ik daar klaar was, had Sofie de balkondeuren gesloten, de gordijnen dichtgedaan, stak de lege wijnfles half uit de prullenbak en stonden de vuile glazen binnen op de kaptafel. Ze had mijn bed ook al opengeslagen. Dankbaar liet ik me erin rollen en zodra mijn hoofd het kussen raakte, viel ik als een blok in slaap.

* * *

De volgende ochtend was ik na het nodige aantal koppen koffie weer redelijk helder.